

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2014 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Marzenna Ahvazi - Karwowska

Protokolant: Katarzyna Szczegot

w obecności Prokuratora Dariusza Tałaj

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 13.01.2014 r., 6.02.2014 r. i 20.03. 2014 r.

sprawy

M. K., s. K. i M. z d. M., ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 12 czerwca 2011 roku w W. naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza Straży Miejskiej S. B. poprzez uderzenie go pięścią w oko podczas pełnienia przez niego obowiązków służbowych, tj. o czyn z art. 222 § 1 k.k.

2. w tym samym miejscu i czasie znieważył interweniujących funkcjonariuszy Straży Miejskiej S. B. i Z. O. słowami uznanymi powszechnie za obelżywe podczas pełnienia przez nich obowiązków służbowych, tj. o czyn z art. 226 § 1 k.k.

orzeka:

I. oskarżonego M. K. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 1 i za to, na podstawie art. 222 § 1 k.k. skazuje go i wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego M. K. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 2, przy czym ustala, iż oskarżony znieważył funkcjonariuszy Straży Miejskiej - S. B. i Z. O. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych i za to, na podstawie art. 226 § 1 k.k. skazuje go i wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzone oskarżonemu M. K. kary pozbawienia wolności łączy i jako karę łączną wymierza mu karę 11 (jedenastu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 46 § 2 k.k. zobowiązuje oskarżonego M. K. do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego S. B. kwoty 500,00 (pięciuset) złotych, tytułem nawiazki;

V. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego M. K. kary pozbawienia wolności zalicza okres jego zatrzymania w sprawie w dniach 12.06.2011 r. – 13.06.2011 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego M. K. kwotę 180,00 (stu osiemdziesięciu) zł tytułem opłaty oraz kwotę 164,95 (stu sześćdziesięciu czterech złotych i dziewięćdziesięciu pięciu groszy), tytułem pozostałych kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu ujawnionego materiału dowodowego, Sąd ustalił wskazany niżej stan faktyczny:

W dniu 12 czerwca 2011 r. umundurowani funkcjonariusze Straży Miejskiej S. B. oraz Z. O., pełnili służbę w patrolu zmotoryzowanym na terenie dzielnicy W. w W..

Około godz. 2.30, w trakcie patrolowania pętli W. O. przy al. (...), zauważyli leżącego na ławce na przystanku tramwajowym mężczyznę, którym okazał się być M. K.. Funkcjonariusze Straży Miejskiej podeszli do śpiącego mężczyzny i próbowali go obudzić. W pobliżu przystanku znajdowała się latarnia miejska.

Po wybudzeniu M. K. wstał, spojrzął na funkcjonariuszy i skierował wobec nich słowa powszechnie uznane za obelżywe, po czym uderzył S. B. pięścią w lewe oko. Na skutek uderzenia S. B. dostał krwotoku z nosa oraz zasinienia nad powieką. Następnie M. K. zaczął wypowiadać wobec interweniujących funkcjonariuszy wulgaryzmy. Drugi z funkcjonariuszy Straży Miejskiej, Z. O., obezwładnił napastnika, przewracając go na ziemię, po czym założył mu kajdanki.

Na miejsce zdarzenia przyjechał patrol Policji, któremu M. K. został przekazany, oraz karetka pogotowia, która zabrała S. B. do Szpitalnego Oddziału Ratunkowego, gdzie następnie został opatrzony.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowo wyjaśnień oskarżonego M. K. (k. 17, k.113-114), zeznań świadka S. B. (k. 114 – 115, k. 3 - 4), zeznań świadka Z. O. (k. 115 – 116), a także dokumentów w postaci:

- karty informacyjnej izby przyjęć, k. 6
- protokołu oględzin osób, k. 7 – 8
- protokołu zatrzymania osoby, k. 9
- odpisu wyroku SR dla m.st. Warszawy IV 967/06
- odpisu wyroku SR dla m.st. Warszawy III K 87/09, k. 96 - 97
- odpisu wyroku SR dla m.st. Warszawy III K 246/10, k. 99 – 100
- odpisu postanowienia, k. 101
- odpisu wyroku SR dla m.st. Warszawy III K 611/09, k. 102 – 105
- karty karnej, k. 130-131
- wywiadu środowiskowego k. 132-133,

które to wobec braku przeciwdowodów, Sąd ocenił jako odpowiadające prawdzie.

M. K., urodził się (...) w W., jest kawalerem, ma trójkę dzieci – bliźnięta w wieku 5 lat oraz syna w wieku 3 lat, wykształcenie podstawowe, bez zawodu, utrzymuje się z prac dorywczych jako pracownik fizyczny na budowie, m.in. jako dekarz i osiąga z tego tytułu dochody w wysokości od 1 500 do 3 500 tysięcy złotych miesięcznie. Nie leczył się psychiatrycznie ani odwykowo. Był karany za kradzież mniejszej wagi, rozbój, naruszenie nietykalności i znieważenie funkcjonariusza publicznego oraz posiadanie środków odurzających.

(częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. K., k. 17 – 18, k. 113 – 114, wywiad środowiskowy, k. 132 – 133, karta karna, k. 130-131).

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżony M. K. w toku postępowania przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów.

Podczas przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym oskarżony złożył wyjaśnienia, w których wskazał, że w dniu 12 czerwca 2012 r. spożył dużą ilość alkoholu po czym zasnął na ławce na pętli (...) O.. Wyjaśnił, że ocknął się dopiero na izbie wytrzeźwień i nie pamięta, co się działo w tym czasie. Wskazał, że mogło być tak, że naruszył nietykalność cielesną i znieważył Strażników Miejskich. Mógł tak zareagować myśląc, że ktoś chce go okraść. Oskarżony wskazał, że żałuje tego, co zrobił (wyjaśnienia oskarżonego, k. 17 - 18).

Podczas przesłuchania w postępowaniu sądowym oskarżony podtrzymał swoje dotychczasowe wyjaśnienia (wyjaśnienia oskarżonego, k. 113 – 114).

Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyjaśnienia oskarżonego z uwagi na to, że korespondują z pozostałym materiałem zgromadzonym w sprawie, mimo ich ogólnikowego charakteru zasługują na wiarygodność.

W szczególności korespondują one z zeznaniami świadka S. B., które Sąd ocenił jako wiarygodne. Wskazany wyżej świadek był bezpośrednim uczestnikiem zdarzenia. Relacje jego są spójne, rzeczowe oraz korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, w szczególności z zeznaniami świadka Z. O.. Co prawda świadek S. B. przesłuchany na etapie postępowania sądowego nie pamiętał wszystkich okoliczności zdarzenia, jednakże powyższe jest uzasadnione znacznym upływem czasu (półtora roku) od okoliczności, na temat których miał zeznawać. Świadek, po odczytaniu zeznań złożonych na etapie postępowania przygotowawczego, potwierdził swoje wcześniejsze deputacje.

Sąd ocenił jako wiarygodne również zeznania świadka Z. O.. Wskazany wyżej świadek także był bezpośrednim uczestnikiem zdarzenia. Relacje tego świadka są spójne, rzeczowe oraz korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, w szczególności z zeznaniami świadka S. B..

Podkreślić należy, że oceniając jako wiarygodne zeznania świadków S. B. oraz Z. O. Sąd miał na uwadze okoliczność, iż pochodzą one od przypadkowych funkcjonariuszy Straży Miejskiej, którzy podejmując interwencję nie znali oskarżonego. Powyższe pozwala uznać, że w sposób obiektywny zrelacjonowali przebieg zdarzenia. Wskazani wyżej świadkowie, wykonujący zawód funkcjonariusza publicznego, obdarzony zaufaniem społecznym, nie mieli żadnego interesu w bezpodstawnym obciążaniu oskarżonego, zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i obecnie, w szczególności, iż działanie takie pociągałoby za sobą ryzyko poniesienia przez nich surowych konsekwencji zarówno służbowych, jak i prawnych.

Wskazać również należy, że zeznania pokrzywdzonych znajdują potwierdzenie w załączonej do akt sprawy dokumentacji procesowej w postaci protokołu zatrzymania oskarżonego oraz karty informacyjnej izby przyjęć. Przy ocenie wiarygodności dowodowej wskazanych wyżej świadków Sąd wziął pod uwagę również ich notatniki służbowe, w których został opisany skrótowo przebieg zdarzenia z dnia 12 czerwca 2011 r., odpowiadający treści ich zeznań (k.85-92).

Wątpliwości Sądu nie budzi również autentyczność oraz wartość dowodowa dokumentów w postaci protokołów czynności przedsięwziętych w ramach prowadzonego postępowania, dokumentacji medycznej dotyczącej pokrzywdzonego, albowiem zostały one sporządzone przez kompetentne osoby lub organy w ramach przypisanych prawem kompetencji, a ich treść, czy autentyczność, nie były kwestionowane również przez strony postępowania.

Sąd dokonał następującej oceny prawnej czynów oskarżonego:

Mając na uwadze powyższe, w świetle ujawnionego w sprawie materiału dowodowego stwierdzić należy, że wina oskarżonego M. K. nie budzi żadnych wątpliwości i została udowodniona w całości. Wynika to jednoznacznie z materiału dowodowego w postaci zeznań świadków S. B., Z. O. oraz zebranej w sprawie dokumentacji procesowej. Całokształt materiału dowodowego sprawy układa się w logiczną całość, co wykazano powyżej.

Zgodnie z dyspozycją art. 222 § 1 k.k. karze podlega ten, kto narusza nietykalność cielesną funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej, podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych.

Z kolei w art. 226 § 1 k.k. ustawodawca penalizuje zachowanie, polegające na znieważaniu funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej, podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych. Znieważenie w większości tego typu przestępstw sprowadza się do używania wobec wskazanych w powyższym artykule osób, słów powszechnie uznanych za obelżywe.

Powyższe wskazuje jednoznacznie na zasadność stawianych oskarżonemu zarzutów popełnienia w dniu 12 czerwca 2012 r. czynów z art. 222 § 1 k.k. na szkodę S. B. oraz z art. 226 § 1 k.k. na szkodę S. B. i Z. O..

M. K. wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu z art. 222 § 1 k.k., poprzez uderzenie pięścią w oko funkcjonariusza Straży Miejskiej S. B..

Bez znaczenia pozostaje tu kwestia siły, z jaką oskarżony zadał cios. Dla zaistnienia przestępstwa z art. 222 § 1 k.k. wystarczy bowiem dowolne naruszenie nietykalności cielesnej funkcjonariusza, bez względu na to, czy będzie to uderzenie, kopniak, szarpanie za mundur, czy inne podobne działania sprawcy. Wystarczy zatem, że sprawca w dowolny, zawiniony i bezprawny sposób wejdzie w kontakt z ciałem funkcjonariusza.

Jednocześnie bezsprzecznym w świetle okoliczności sprawy niniejszej jest fakt, że oskarżony wiedział, że swoje agresywne zachowanie kieruje przeciwko funkcjonariuszom Straży Miejskiej, którzy są funkcjonariuszami publicznymi w rozumieniu art. 115 § 13 k.k. Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego interweniujący funkcjonariusze mieli na sobie mundury, a oskarżony przed atakiem nawiązał z nimi kontakt wzrokowy. Podkreślić należy, że mimo pory nocnej miejsce zdarzenia, tj. przystanek autobusowy było oświetlone latarnią, co zapewniało dobre warunki widoczności.

Ponadto w dniu 12.06.2012 r. oskarżony wypełnił znamiona czynu z art. 226 § 1 k.k., kiedy w czasie interwencji funkcjonariuszy Straży Miejskiej, znieważał ich, podczas wykonywania przez w/w czynności służbowych, które to czynności należą do obowiązków funkcjonariuszy i pozostają w ich kompetencji, stosownie do właściwych przepisów. Działanie oskarżonego pozostawało w ścisłym w związku z podejmowanymi przez strażników czynnościami. Przestępstwo z art. 226 § 1 k.k. skierowane jest przeciwko godności osobistej funkcjonariusza i w tym wypadku przybrało ono formę szeregu wypowiedzi, mających charakter obraźliwych epitetów, zmierzających do wyrażenia pogardy i lekceważenia wobec funkcjonariuszy, a także zaimplementowania swego niezadowolenia z podjętych przez nich czynności. Jednocześnie nie ulega wątpliwości, że słowa wypowiedziane przez oskarżonego pod adresem pokrzywdzonych należą do słów powszechnie uznawanych za obelżywe.

Bezspornym jest także, iż oskarżony używał wobec funkcjonariuszy słów powszechnie uznawanych za obelżywe w związku z podjętą przez nich interwencją.

W ocenie Sądu wszystkie istotne okoliczności sprawy pozwalają na przyjęcie, iż M. K. działał umyślnie i w zamiarze bezpośrednim, kiedy uderzył pięścią w oko jednego z pokrzywdzonych, a także gdy używał wobec funkcjonariuszy słów obelżywych. Jako osoba dorosła i w pełni poczytalna winien on mieć bowiem pełną świadomość bezprawności i naganności swojego zachowania.

Mając na uwadze całokształt omówionych powyżej okoliczności, Sąd odpowiednio zmienił opis czynu, zarzucanego oskarżonemu

i w punkcie II wyroku uznał M. K. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 2 aktu oskarżenia przy czym ustalił, iż oskarżony znieważał funkcjonariuszy Straży Miejskiej - S. B. i Z. O. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych.

Podkreślić należy, że powyższa zmiana nie spowodowała wyjścia poza granice oskarżenia, albowiem Sąd poruszał się tu w ramach jednego zdarzenia historycznego, jakie miało miejsce w nocy z 12 na 13 czerwca 2011 r. przy udziale

oskarżonego, a jej istota sprowadzała się do uzupełnienia opisu czynu o ustawowe znamiona, zgodnie z ustalonym stanem faktycznym.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się kryteriami wymienionymi w art. 53 § 1 i 2 k.k., a więc swoim uznaniem, granicami przewidzianymi przez ustawę i uznał, iż wyważonymi, sprawiedliwymi a zarazem adekwatnymi do stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonego M. K. będą wymierzone mu kary jednostkowe - w pkt I wyroku kara 10 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 222 § 1 k.k. , w pkt 2 wyroku kara 3 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 226 § 1 k.k. oraz orzeczona w pkt III wyroku, na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 k.k. kara łączna 11 miesięcy pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu tak orzeczone kary jednostkowe oraz kara łączna pozbawienia wolności w wymiarze 11 miesięcy, spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego oraz zaspokoi potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W świetle dokonanej analizy Sąd doszedł do przekonania, iż stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu jest dość znaczny. Zadecydowały

o tym w szczególności rodzaj naruszonych przez sprawcę prawnie chronionych dóbr (nietykalność cielesna i godność osobista funkcjonariusza publicznego, a także powaga i prawidłowa działalność instytucji państwowej jaką jest Straż Miejska) oraz okoliczności popełnienia zarzuconych mu czynów, w szczególności błahy powód towarzyszący agresywnemu zachowaniu oskarżonego. Przy wymiarze kary Sąd wziął również pod uwagę uprzednią karalność oskarżonego, w tym również za czyny tego samego rodzaju, które są przedmiotem niniejszego postępowania.

Podkreślić również wypada, iż badając warunki osobiste i sposób życia oskarżonego Sąd doszedł do przekonania, że w stosunku do M. K. nie zachodzą przesłanki do zastosowania dobrodziejstwa instytucji warunkowego zawieszenia orzeczonej kary, przewidziane w art. 69 kk. Zgodnie

z § 1 powołanego przepisu, Sąd może bowiem warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności nie przekraczającej 2 lat, kary ograniczenia wolności lub grzywny orzeczonej jako kara samoistna, jeżeli jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Z kolei § 2 tego przepisu stanowi, że zawieszając wykonanie kary, Sąd bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa.

Tymczasem M. K. jest osobą uprzednio wielokrotnie karaną

(k.130-131) m.in. dwukrotnie za przestępstwa tożsame z tymi, które są przedmiotem rozpoznania Sądu w sprawie niniejszej.

W ocenie Sądu całokształt przytoczonych wyżej okoliczności dowodzi, że dotychczas stosowane wobec M. K. kary nie przyniosły zamierzonego rezultatu. Tym samym nie może być mowy o pozytywnej prognozie kryminologicznej w odniesieniu do M. K.. Postawa oskarżonego nie pozwala na zastosowanie środka probacyjnego. Sąd doszedł do przekonania, iż kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie spełniłaby w odniesieniu do oskarżonego swoich celów, a w szczególności nie zapobiegłaby jego powrotowi do przestępstwa, jeżeli celu tego nie osiągnęły wcześniej stosowane kary łagodniejszego rodzaju oraz kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania i to pomimo zarządzenia jej wykonania (w sprawie o sygn. IV 979/06 S. R. dla m. st. Warszawy w Warszawie).

W punkcie IV wyroku, na podstawie art. 46 § 2 k.k. oskarżony M. K. zobowiązany został do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego S. B. kwoty 500,00 zł tytułem nawiązki. Przy ustalaniu wysokości nawiązki Sąd miał na uwadze z jednej strony ustawowe granice wymierzania tego środka wskazane w art. 48 k.k. z drugiej strony okoliczności niniejszej sprawy. W szczególności Sąd wziął pod uwagę, fakt, że agresywne zachowanie oskarżonego skutkowało znacznymi obrażeniami ciała funkcjonariusza w postaci spuchniętej powieki oka i krwotoku z nosa. Sąd wziął również pod uwagę, że obrażenia te powstały w czasie wykonywania przez funkcjonariusza obowiązków służbowych.

W punkcie V wyroku Sąd, na podstawie art. 63 § 1 k.k., na poczet orzeczonej wobec oskarżonego M. K. kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w postaci zatrzymania w okresie od dnia 12 czerwca 2011 r. do 13 czerwca 2011 r.

O opłatach i kosztach postępowania Sąd orzekł w myśl art. 627 § 1 k.p.k., mając na uwadze aktualną sytuację majątkową oskarżonego, który osiąga co prawda w niewielkiej wysokości, ale regularnie dochody oraz możliwości zarobkowe oskarżonego, który jest osobą młodą i zdrową i brak jest po jego stronie przeciwwskazań do podejmowania działań zarobkowych.